

KƏSİŞƏN YOLLAR

Ağdərədə ayrılıb, Naxçıvanda görüşdük

(əvvəli ötən sayımızda)

Və bir neçə gün sonra isə onlara paytaxtda əsa-yişi təmin etmək göstərişi verildi.

Biz söhbət edirik. Bu söhbət zamanı fikrimiz yenidən Naxçıvana, Sədərək hadisələrinə tərəf yönəlir. Şulan dostum onunla birlikdə döyüşmüş Xüsusi Təyinatlıları xatırlayır. Onların arasında qəhrəmanlığı ilə fərqlənən, hamıya can yandıran, necə deyirlər, hamıdan çevik olan İlkin bərsində söhbət açır və İlkinin adını çəkəndə gözləri yaşarır. Vurğulayır ki, İlkin od parçasıydı. Sovet ordusunda xidmət keçmişdi, idmançıydı. Bir anın içərisində səngərdə yerini elə dəyişirdi ki, düşmən onu hədəfə ala bilmirdi. Sürünə

Və inana bilmirəm ki, İlkin şəhid olub...

Bəli, söhbətimizin mövzusu yenidən Bakıya qayıdır. Daha doğrusu, Bakıdakı günlərin ifadəçisinə çevrilir. Şulan deyir ki, 30 nəfərlik bir qrupla mənə Daxili İşlər Nazirliyinə göndərdi-

Naxçıvana göndərildim. O vaxtdan təqaüd yaşımın tamam olduğu 2013-cü ilə qədər Naxçıvanda müxtəlif vəzifələrdə çalışdım. Və nəhayət, 2013-cü ildə polkovnik-leytenant kimi təqaüdə göndərildim...

Bəli, mənim həyat yolu bərsində artıq kifayət qədər bilgi əldə etdiyim Şulan Abışov üç övlad atasıdır. İki oğlu, bir qızı var. Qızı Naxçıvan Dövlət Universitetində, oğlanları isə orta məktəbdə təhsil alır.

Bəlkə də Şulan qardaşımın döyüş yolundan, keçdiyi çətinliklərdən xəbəri olmayan şəxslər üçün bütün bu yazdıqlarım elə bir önəm kəsb etməz. Amma unutmamaq lazım deyil ki, məhz Şulan kimi oğulların cəsəreti, qeyrəti, şücaəti, fədakarlığı Sədərəyin müdafiəsini təmin etmişdi, qardaş qırğınının qarşısını almışdı və Azərbaycanın bugünkü inkişafına zəmin olmuşdu. Axı hər kəs ayrılıqda bir fərdi, bir zərrədi. Amma o fərdlər, o zərrələr birləşəndə, bir araya gələndə artıq bu ordudu, bu gücdü, bu həm də Azərbaycanı.

Bax, bu mənada mən Qarabağda, işğal olunmuş torpaqlarımız uğrunda gedən savaş yollarında tanıdığım Şulan Məşdi oğlu ilə Naxçıvanda yenidən görüşəndə qədim bir atalar sözünü ağımdan keçirdim. Yəni, "dağ dağa rast gəlməsə də, insan insana rast gəlir". Həm də inandım ki, mən səngərdə tanıdığım hər kəsə öz mənəvi borcumu ödəmək missiyasını hələ bitirməmişəm, hələ yazmalı qəhrəmanlarımız, tanıtılmalı oğullarımız çoxdu. Bax, onlardan biri də Şulan Məşdi oğlu Abışov idi ki, onun bərsində mən sizə danışdım. Amma hələ danışılmalı, yazılmalı o qədər sözlər, mövzular qaldı ki... İnşallah, o da nəsib olar...

Əbülfət MƏDƏTOĞLU

Döyüş dostları

sürünə düşmənin beş adımımlığına qədər gedirdi. Atdığı qumbaralar birbaşa səngərin içərisinə düşürdü. Ona görə də düşmən snayperləri onu izləyirdilər. Axır ki, onların bu qara niyyəti baş tutdu. Nişanlı olan, yaxın günlərdə ailə quracağını hamımıza öncədən söyləyən İlkin məhz snayper gülləsilə şəhid oldu. Bu günün özündə də onun adı gələndə, onu xatırlayanda özümə yer tapa bilmirəm.

lər. Mən qrupun rəhbəri idim. Akademiyanın rəhbərliyi bizi yola salarkən şəxsən mənə bildirdi ki, nazirliyə gedib orada əmr və göstərişləri yerinə yetirməliyik. Biz əmrə uyğun olaraq nazirliyə gəldik. Mənə nazirliyin komendantı vəzifəsi tapşırıldı. Bir müddətdən sonra nazirlikdə işlər öz rəsmi axarına düşəndən sonra yenidən Akademiya qayıtdım. Yalnız 1996-cı ildə təhsilimi başa vuraraq